

Dette er ikke noget partipolitisk Spørgsmaal. Vi er alle interesserede i, at vore Dommeres Uddannelse bliver saa god og saa alsidig som mulig; og et saadant Resultat, at den justitsministerielle Uddannelse bliver repræsenteret saa stærkt i de højere Retter, som Tilfældet har været indtil for ganske nylig, mener jeg er urigtig i sig selv, og det er en Uret overfor de mange, der har søgt deres praktiske Uddannelse andre Steder end i Justitsministeriet. Dette har jeg sagt uden at ville angribe Justitsministeriet, for jeg indrømmer, at der er fortræffelige Folk ogsaa i Justitsministeriet, og dér piller man jo ogsaa stadig de bedste ud, skønt jeg som Universitetsprofessor har haft rig Lejlighed til at erfare, at det er ganske forkert at bedømme en Mand og hans Kvalifikationer alene efter, hvad han har præsteret ved Eksamensbordet.

Saa er der Spørgsmaalet om Dommerens Antal. Her siger den højtærede Justitsminister, at det, han har foreslaaet, er bygget paa Statistik. Nu er Forholdet dette, at vi fra konservativ Side fremhæver, at her er en Lejlighed, hvor vi uden Skade vilde kunne spare nogle Embedsmænd, saa det er dog ikke fra vor Side, der tales for flere Embedsmænd. Man hører Gang paa Gang fremhævet fra mange Sider ogsaa uden partipolitiske Bihensyn, at vi har for mange Embedsmænd, og samtidig er den store Majoritet af disse Embedsmænd og Tjenestemænd for daarligt lønnet. Bestræbelserne burde gaa i Retning af at faa færre, men til Gengæld ordentligt lønnede Tjenestemænd, ikke mindst i de højere Grader, thi det er for Samfundet selv det bedste. Og naar Forholdet er dette, at Vestre Landsrets Præsident har erklæret, at denne Ret uden Forøgelse af Rettens Dommerantal vil kunne paatage sig at administrere ogsaa de sønderjydske Landsdele, og man paa den Maade vil kunne spare den midlertidigt oprettede sønderjydske Landsret, er der dog al god Grund til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Pürschel i, at sagligt set synes der ikke at kunne anføres Grunde for at opretholde Søndre Landsret, og jeg kan ikke være enig med den højtærede Justitsminister i, at nationale Grunde taler for at beholde denne. Jeg vil snarere sige, at lokale Grunde maaske kunde tale derfor; jeg tvivler ikke om, at der fra Sønderborg og Steder i Nærheden af Sønderborg vil komme Deputationer herind og protestere stærkt imod, at der nu skal tages noget fra Sønderborg. Men skal Søndre Landsret absolut opret-

holdes, saa er der dog vel Grund til ikke at forny den særlige sønderjydske Lønningslov, som giver Embedsmændene dernede en betydelig højere Lønning end tilsvarende Embedsmænd i det øvrige Land. Den særlige sønderjydske Lønningslov af 1920 udløber, saa vidt jeg husker, i 1927, og saa vil der i hvert Tilfælde være Grund til at tage dette Spørgsmaal op, specielt ogsaa naar man lægger denne Landsdel og Fyn sammen og ønsker, at nogle Dommere skal have Bopæl det ene Sted, andre det andet Sted, saa vil det være urimeligt at opretholde denne Forskel.

Jeg kommer saa til det mest brændende Spørgsmaal, Spørgsmaalet om den offentlige Votering i Højesteret. Jeg hørte med Interesse paa den højtærede Justitsministers Foredrag, som jo indeholdt en grundig Indtrængen, som man ogsaa kunde vente det, i de fleste af de Problemer, der foreligger her, og ogsaa gav et Bidrag til Spørgsmaalet om den offentlige Votering i Højesteret. Den højtærede Justitsminister fremhævede jo som Hovedargument, at det maatte være en logisk Konsekvens af den Magtstilling, som Højesteret ifølge den almindelige juridiske Opfattelse herhjemme har — idet denne gaar ud paa, at Højesteret kan tilsidesætte grundlovsstridige Love og altsaa er den øverste Instans i dette Land, der endelig og ubetinget afgør, om en Lov er grundlovsstridig eller ikke —, at Offentligheden ogsaa faar at vide, hvorpaa Højesteret støtter sine Grunde for enten at godkende eller forkaste Loven paa Grund af dens Forhold til Grundloven. Ja, hvis den højtærede Justitsminister havde holdt den Tale for 70 Aar siden, den Gang Forholdet var det, at Højesteret kunde afsige sine Domme uden Spor af Begrundelse, saa havde det været en fortræffelig Tale, og saa skulde jeg ikke have nægtet, at den vilde have gjort et stort Indtryk paa mig. Men da det nu i 70 Aar har været Regelen her i Landet, at Højesteret skal give Præmisser, synes jeg rigtignok ikke, at den højtærede Justitsminister paa nogen Maade kan anføre dette, at Højesteret skal votere offentligt, som en logisk Konsekvens af Højesterets mægtige Stilling.

Den højtærede Justitsminister kan sige, at det maa være en rimelig Konsekvens, at Højesteret ikke giver intetsigende Præmisser, men giver virkelige Præmisser, saa at man kan se, ikke just hvad hver enkelt Dommer mener, men hvad Rettens Flertal, som har Afgørelsen i Sagen, lægger Vægt paa. Det er fuldkommen rigtigt, dette bør man forlange. (Zahle: Gør den det da?). Jeg